

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: SC Gran Via Moinești srl

Καθών: Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Administrația Finanțelor Publice Sector 1

Προδικαστικά ερωτήματα

- Μπορεί η εκ μέρους εμπορικής εταιρίας υποκείμενης στον ΦΠΑ αγορά ενός οικοπέδου και των εντός αυτού προϋφισταμένων κτισμάτων, τα οποία προορίζονται να κατεδαφισθούν προκειμένου να κατασκευασθεί συγκρότημα κατοικιών στο εν λόγω οικόπεδο, να αποτελεί, υπό το φως των διατάξεων των άρθρων 167 και 168 της οδηγίας 2006/112/EK⁽¹⁾, του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, προπαρασκευαστική ενέργεια, συνδεδεμένη με επενδυτικές δαπάνες για την ανέγερση του εν λόγω συγκροτήματος κατοικιών, ώστε να γεννάται δικαίωμα εκπτώσεως του βαρύνοντος την αγορά των επίδικων κτισμάτων ΦΠΑ;
- Υπό το φως των διατάξεων του άρθρου 185, παράγραφος 2, της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, υπόκειται η κατεδάφιση κατεδαφιστέων κτισμάτων τα οποία έχουν αγορασθεί μαζί με το οικόπεδο εντός του οποίου κείνται, με σκοπό την κατασκευή συγκροτήματος κατοικιών στο εν λόγω οικόπεδο, σε διόρθωση [διακανονισμό] του βαρύνοντος την αγορά των επίδικων κτισμάτων ΦΠΑ;

(¹) Οδηγία 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ L 347, σ. 1)

Προσφυγή της 26ης Μαΐου 2011 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου της Δανίας

(Υπόθεση C-261/11)

(2011/C 238/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: R. Lyal και N. Fenger)

Καθού: Βασίλειο της Δανίας

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Δανίας, θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ νομοθετικές διατάξεις για την άμεση φορολόγηση κατά την έξοδο από τη χώρα των περιουσιακών στοιχείων που οι εταιρίες μεταβιβάζουν προς χρήση εντός άλλου κράτους μέλους, χωρίς να φορολογεί τις αντίστοιχες μεταβιβάσεις περιουσιακών στοιχείων στο εσωτερικό της Δανίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 49 ΣΛΕΕ και το άρθρο 31 της Συμφωνίας ΕΟΧ,

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Δανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με τη δανική φορολογική νομοθεσία, η μεταβίβαση των περιουσιακών στοιχείων της επιχείρησης για χρήση εκτός της Δανίας θεωρείται πώληση και φορολογείται ανάλογα, ενώ η δραστηριότητα της επιχείρησης στο εσωτερικό της χώρας θεωρείται ότι έχει περατωθεί μόνο όταν τα εν λόγω περιουσιακά στοιχεία έχουν όντως πωληθεί. Έτσι, μια επιχείρηση η οποία μεταβιβάζει περιουσιακά στοιχεία μεταξύ διαφόρων εγκαταστάσεων στο εσωτερικό της Δανίας δεν φορολογείται επί της αξίας των περιουσιακών αυτών στοιχείων σε σχέση με την εν λόγω μεταβίβαση. Εάν, ωστόσο, η ίδια επιχείρηση μεταβιβάσει περιουσιακά στοιχεία σε μόνιμη εγκατάσταση εκτός της Δανίας, θα καταβάλει άμεσα φόρο επί της αξίας των περιουσιακών στοιχείων ως εάν ακριβώς τα περιουσιακά αυτά στοιχεία είχαν πωληθεί.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, η διαφορετική αυτή μεταχείριση συνιστά εμπόδιο στην ελευθερία εγκαταστάσεως αντίθετο προς το άρθρο 49 ΣΛΕΕ. Η Επιτροπή δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την ικανότητα της Δανίας να επιβάλλει φόρο επί των υπεραξιών που πραγματοποιεί μια επιχείρηση, ενόσω είναι εγκατεστημένη στη Δανία. Ωστόσο, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι οι προϋποθέσεις βάσει των οποίων προκύπτει η φορολογική οφειλή θα πρέπει να είναι η ίδιες, δηλαδή η ρευστοποίηση ενός στοιχείου του ενεργητικού ή ενός στοιχείου που συνεπάγεται τη δυνατότητα προσαρμογής των αποβέσεων, ανεξάρτητα από το αν τα σχετικά περιουσιακά στοιχεία μεταφέρονται στην αλλοδαπή ή παραμένουν στη Δανία.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, δεν υπάρχει κανένας λόγος για άμεση είσπραξη του φόρου επί των μη πραγματοποιηθεισών υπεραξιών σε σχέση με τη μεταβίβαση περιουσιακών στοιχείων από τη Δανία προς άλλο κράτος μέλος, εφόσον ένας τέτοιος φόρος δεν επιβάλλεται στις αντίστοιχες καταστάσεις στο εσωτερικό της χώρας. Το Βασίλειο της Δανίας θα μπορούσε έτσι, για παράδειγμα, να προβαίνει στον καθορισμό της αξίας των μη πραγματοποιηθεισών υπεραξιών που θεωρεί ότι έχει το δικαίωμα να φορολογήσει, χωρίς αυτό να συνεπάγεται την άμεση είσπραξη του φόρου ή τη τήρηση περαιτέρω προϋποθέσεων για την αναβολή της πληρωμής του φόρου.

Αναίρεση που άσκησε στις 3 Ιουνίου 2011 η Viega GmbH & Co. KG κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) στις 24 Μαρτίου 2011 στην υπόθεση T-375/06, Viega GmbH & Co. KG κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-276/11 P)

(2011/C 238/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Viega GmbH & Co. KG (εκπρόσωποι: J. Burrichter, T. Mäger και M. Röhrig, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος κατά το οποίο την δίνει,
- να ακυρώσει την απόφαση C(2006) 4180 τελικό της Επιτροπής, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/F-1/38.121 — Σύνδεσμοι σωληνώσεων), καθόσον αφορά την αναιρεσείουσα,
- επικουρικά, να ακυρώσει ή να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα με το άρθρο 2, στοιχείο ι', της εν λόγω απόφασης,
- επικουρικά σε σχέση με τα αιτήματα υπ' αριθ. 1 και 2, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο,
- να καταδικάσει την πρωτοδικώς καθής στα δικαστικά έξοδα ολόκληρης της διαδικασίας της ένδικης διαφοράς.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αίτηση αναιρέσεως υποβάλλεται κατά της απόφασης με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της νυν αναιρεσείουσας κατά της απόφασης C(2006) 4180 τελ. της Επιτροπής, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/F 1/38.121 — Σύνδεσμοι σωληνώσεων).

Οι λόγοι αναιρέσεως που προβάλλει η αναιρεσείουσα είναι οι εξής:

Το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε σε βάρος της αναιρεσείουσας την αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως, τις αρχές που διέπουν την αποδεικτική διαδικασία και την υποχρέωση αιτιολόγησης της προσβαλλόμενης απόφασης της Επιτροπής. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, για να θεμελιώσει τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στη σύμπραξη, στηρίζεται ουσιαστικά στις χειρόγραφες σημειώσεις ενός και μόνου μάρτυρα και σε μια δήλωση μιας από τις συμπράξεις επιχειρήσεις που συνεργάστηκαν με την Επιτροπή, χωρίς να εξετάσει καθόλου τους ισχυρισμούς που ανέπτυξε η αναιρεσείουσα σε σχέση με τα έγγραφα αυτά. Η αναιρεσείουσα διατύπωσε ρητά αντιρρήσεις σχετικά με την ορθότητα των εγγράφων αυτών (ο μάρτυρας δεν μετέσχε στη γερμανική συνάντηση και δεν γνωρίζει γερμανικά).

Το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να έχει διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων σχετικά με την ορθότητα των σημειώσεων του μάρτυρα και των επιχειρήσεων που συνεργάστηκαν με την Επιτροπή. Το Γενικό Δικαστήριο, δεχόμενο τις σημειώσεις αυτές και τη δήλωση αυτή ως αποδεικτικά μέσα χωρίς να έχει διατάξει αποδείξεις σχετικά με την ορθότητά τους, παραβίασε τις αρχές της αποδεικτικής διαδικασίας.

Κατά την αναιρεσείουσα, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στο άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, διότι το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε ότι η αναιρεσείουσα μετέσχε στις 30 Απριλίου 1999 σε συνάντηση που «αντέβαινε στους κανόνες του ανταγωνισμού». Επιπλέον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στο άρθρο 23, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, διότι η συμμετοχή στη συνάντηση αυτή ελήφθη υπόψη για την επιμέτρηση του προστίμου. Η μόνη διαπίστωση που έκανε το Γενικό Δικαστήριο σχετικά με τη συνάντηση αυτή ήταν ότι από τα αποδεικτικά μέσα συνάγεται ότι ο σκοπός της συνάντησης «μάλλον» αντέβαινε στους κανόνες του ανταγωνισμού παρά ήταν σύμφωνος με τους κανόνες αυτούς. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τα κριτήρια που έχει θέσει αυτό το ίδιο σχετικά με την απόδειξη και κατά τα οποία η παρά-

βαση πρέπει να αποδεικνύεται με βεβαιότητα και χωρίς κανένα περιθώριο αμφιβολίας.

Η διαπίστωση ότι η συνάντηση της 30ής Απριλίου 1999 ήταν αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού άσκησε επιρροή επί του ύψους του επιβληθέντος προστίμου. Η συνάντηση αυτή θεωρήθηκε ως απόδειξη της συμμετοχής της αναιρεσείουσας σε μια σύμπραξη στον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων πίεσεως. Έτσι, ο κύκλος εργασιών της αναιρεσείουσας στον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων πίεσεως καθορίστηκε στο ενδεκαπλάσιο, όταν επρόκειτο να υπολογιστεί το αρχικό ποσό επί του οποίου θα υπολογιζόταν το πρόστιμο.

Κατά την αναιρεσείουσα, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εμφανίζει επιπλέον, όσον αφορά το γεγονός ότι συνυπολογίστηκε ο κύκλος εργασιών στον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων πίεσεως, πλημμελή αιτιολογία και αντιβαίνει στους κανόνες της λογικής. Η επιβολή προστίμου ύψους άνω των 50 εκατ. ευρώ στηρίζεται, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε δύο μόνο συναντήσεις, των οποίων η σχέση με τον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων πίεσεως εξετάζεται σε δύο σύντομες φράσεις και χωρίς καμία εκτίμηση αποδεικτικών στοιχείων. Το Γενικό Δικαστήριο δέχεται επίσης ότι η αναιρεσείουσα μετέσχε, κατά τη συνάντηση της 30ής Απριλίου 1999, σε συμφωνίες στον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων πίεσεως οι οποίες ήταν αντίθετες προς τους κανόνες περί συμπράξεων, μολονότι το ίδιο διαπιστώνει συγχρόνως ότι μέχρι τον Ιούλιο του 2000 οι ανταγωνιστές συζητούσαν κατά πόσον θα έπρεπε καν να υπάρξει σύμπραξη στον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων πίεσεως (στον οποίο η αναιρεσείουσα κατείχε μονοπωλιακή θέση).

Τέλος, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας. Η Επιτροπή εφάρμοσε –με την έγκριση του Γενικού Δικαστηρίου– τις κατευθυντήριες γραμμές για τη διαδικασία επιβολής προστίμων ως εξής: καταρχάς καθορίστηκε το αρχικό ποσό, για το οποίο ελήφθη υπόψη ο κύκλος εργασιών στον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων πίεσεως, μολονότι στον τομέα αυτό, σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του ίδιου του Γενικού Δικαστηρίου, θα μπορούσε να υπάρχει σύμπραξη μόνο κατά τα έτη 2000 και 2001. Στη συνέχεια αυξήθηκε το αρχικό ποσό κατά 90 %, λόγω της υποτιθέμενης συνολικής διάρκειας της συμμετοχής της αναιρεσείουσας στη σύμπραξη (εννέα έτη και τρεις μήνες). Επομένως, αφού ο κύκλος εργασιών στον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων πίεσεως ελήφθη υπόψη για ολόκληρο το διάστημα αυτό και όχι μόνο για τους δεκαπέντε μήνες που θα μπορούσαν ενδεχομένως να θεωρηθούν κρίσιμοι, ο καθορισμός του ύψους του προστίμου αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας.

Αναίρεση που άσκησε στις 6 Ιουνίου 2011 το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) στις 22 Μαρτίου 2011 στην υπόθεση T-233/09, Access Info Europe κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-280/11 P)

(2011/C 238/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείων: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωποι: G. Maganza, B. Driessen, Cs. Fekete)